

[Maigaard.]

»Dette understreger nødvendigheden af at igangsætte en fælles industripolitik for våbenproduktion inden for rammerne af den europæiske union. Det bør overvejes at oprette et europæisk våbenagentur i dette øjemed.«

Udenrigsministeren har slået 7 kors for sig over for Tindemans' militærpolitiske betragtninger og også over for dette forslag, men som sædvanlig er tvetydigheden et bærende led i den socialdemokratiske Europapolitik.

For det første gør udenrigsministeren ikke rede for indholdet af det såvel europæiske som militære arrangement, der blev planlagt i Bruxelles fra den 8. til den 12. december sidste år, et arrangement, som ikke kan betegnes som noget, der ligner den Euro-gruppe, vi hidtil har kendt. For det andet undlader han dernæst enhver omtale af EFs industripolitik, ikke mindst industripolitikken på våbenproduktionens område, og det er skade, for det er netop kombinationen af disse nye såvel militærpolitiske som europæiske engagement, som også omfatter Frankrig, og EFs industripolitik på våbenområdet, der giver denne sag aktualitet, og som forlener den med stor farlighed.

Derfor vil jeg først sige nogle ord om det ene led i denne konstruktion, det såvel europæiske som militære arrangement, der blev planlagt i Bruxelles i sidste måned. Der blev oprettet »en ny organisation«, som Times kalder den, der på engelsk hedder Independent Programme Group. Frankrig er som nævnt med i denne nye organisation. Denne nye organisation har fået et vidtgående kommissorium. Den skal udtrykkeligt arbejde med våbenstandardisering. Den skal formidle samarbejde om våbenproduktion. Den skal med Le Monde's ord undersøge mulighederne for større samarbejde imellem de europæiske forsvarsindustrier.

Planerne blev som sagt lagt i Bruxelles i sidste måned. De skal formentlig besluttes endeligt på et møde i denne måned i Luxembourg. Derfor vil jeg godt spørge forsvarsministeren, hvilket standpunkt han vil indtage under behandlingen af disse planer, og ikke mindst hvilket standpunkt han vil indtage på det kommende møde i Luxembourg.

Besvarelsen af dette spørgsmål får nemlig betydning for det andet led i den europæiske militærkonstruktion, EFs industripolitik på våbenområdet. NATO har ikke noget apparat til at føre en standardiseret våbenproduktion ud i

livet. Det er der derimod i EF, hvor Kommissionen har et industripolitisk ansvar i henhold til Romtraktaten. Dette industripolitiske ansvar har Kommissionen udøvet bl. a. ved den 3. oktober 1975 at oversende et handlingsprogram for den europæiske luftfartssektor til EFs Ministerråd. Kommissionen gør her sin holdning til våbenproduktionen klar. Den siger:

»Det faktum, at den samme industri forsyner såvel det civile marked som det militære marked, og at det sidste optager mere end 60 pct. af luftfartsproduktionen, vil gøre enhver fælles politik, som vil isolere sig til den civile del og ignorere det militære marked, betydningsløs.«

Kommissionens handlingsprogram fra oktober sidste år indeholder derfor et veritabelt »udkast til resolution fra repræsentanter for Det europæiske Fællesskabs medlemsstater, forsamlet i Rådet, om køb og udvikling af luftkrigsmateriel«. Her er profitmotivet det ledende, og det går hånd i hånd med våbenproduktionen.

Derfor vil jeg godt spørge forsvarsministeren igen, hvad han mener om EF-kommissionens forslag. Hvilket standpunkt vil han indtage, når kommissionsforslagene skal til behandling? Det mønster, der er lagt for luftkrigsmateriellets vedkommende, er et mønster, som Kommissionen ønsker at forfølge på en række andre områder, og dermed ser vi omridset af en tofaset udvikling, som bringer Tindemans' tanker i nærheden af realisering. Først opbygges en ny organisation, europæisk såvel som militær, Independent Programme Group. Dernæst opbygges der en EF-industripolitik på våbenområdet.

Det er grunden til, at jeg ikke giver så forfærdelig meget for udenrigsministerens afvisning af Tindemans' forslag. Tindemans' mål kan nås på mange andre måder end den, Tindemans foreslår, og mon ikke udenrigsministeren selv er ganske klar over dette forhold?

Men hvis udenrigsministeren skulle ønske at skabe klarhed om disse spørgsmål, hvis han skulle ønske at fravige det faste element i socialdemokratiets markedspolitik, som hedder tvetydighed, så kan han få en mulighed i dag.

Jeg mener, at mange af uklarhederne i den socialdemokratiske politik og i regeringens politik skyldes regeringens generelle ønske om at samarbejde med partiet venstre. Det er karak-